

תפ"ח 40064/02- מדינת ישראל נגד מואיסי ביניашוולי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 40064-02- מדינת ישראל נ' ביניашוולי (עוצר) 18 ספטמבר 2017
לפני כב' השופטת מ. דיסקין- אב"ד כב' השופט ר. בן יוסף כב' השופט צ. קאפק

בעניין:
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד טל בנאי-גת
נגד
הנאשם מואיסי ביניاشוולי (עוצר)
ע"י ב"כ עו"דisher יעקובי

הכרעת דין

השופטת מ. דיסקין, אב"ד:

בموقع האישום שלפנינו ניצב מעשה רצח מזעע ומעורר בעתה בו קופדו באחריות חייה של מלכה ביניاشוולי (להלן: "המנוחה"), בביתה ובידי בעלה - הנאשם.

ואלה עובדות האישום:

הנאשם והמנוחה נישאו זה לזה בשנת 1956 ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררו בדירה ברח' צנלאסון 13 בבת ים, הממוקמת בקומה השנייה בבניין (להלן: "הדירה").

בהתאם לעובדות, השתלשלות האירועים שהסתימה במעשה הרצח החלה בהזמנת הנאשם והמנוחה למסיבת יום הולדת של אבי כלתם שהתקיימה במסעדת ביום 30.01.16 (להלן: "האירוע"). הנאשם סרב להשתתף באירוע משום שהתקיים ביום שבת ובמסעדה לא כשרה, והמנוחה החלטה לילת ליום ההולדת בלבד. בעשותה כן, עוררה את חמתו של הנאשם.

למחרת, ביום 31.01.16, סמוך לשעה 13:40, שבו הנאשם והמנוחה לבdom בדירה. בעת שהנאשם צפה באירוע אוסטרליה בטניס בטלוייזה (להלן: "משחק הטניס") פרץ בין השניים ריב בנושא לאירוע. הנאשם, צופה מתוך בדיקות ההכרעה של האליפות, זעם על המנוחה שהפריע לה צפות במשחק ורצה להשתיקה, אך המנוחה המשיכה לשוחח עמו.

בעיטו של הויכוח ובעקבותיו, ניצחה חמתו של הנאשם ובלבו גמלת ההחלטה להמית את המנוחה. הנאשם ניגש למטבח והביא קרש חיתוך העשו מעץ (להלן: "הקרש"). הוא ניגש אל המנוחה שסיבה על ספה שמור לחילון המרפסת של הדירה (להלן: "זירת הרצח"), אחז בקרש בשתי ידייו וחבט בראשה באמצעותו. הנאשם המשיך לחבות בראשה של המנוחה, פעם אחר פעם, שעה שעז זועקה מכאב. במהלך התקיפה הצלילה המנוחה לפתח את החלון לרוחחה ובניסוין נואש להגן על עצמה סוככה על ראשה בידה, אך הנאשם המשיך לחבות בראשה באמצעות הקרש.

עמוד 1

עובי אורח ושכנים ששמעו את צעקותה של המנוחה וראו מבעד לחלאן את הנאשם מטיח את הקרש בראשה, הזעיקו את כוחות המשטרה וצעקו לנאשם לחדר מע羞ו, אך הוא לא שעה אליהם והמשיך לתקוף אותה בפראות. באותו עת שהו רפי רפאלוב (להלן: "רפי"), אנטון ביז (להלן: "אנטון"), יעקב דינוב (להלן: "קובי") ודוד חנוכשוויל (להלן: "דוד") בחנות המכולת של רפי, שנמצאת מתחת לדירה ושמעו את צעקות השכנים ואת צעקות המנוחה. הם ראו את מעשיו של הנאשם מבעד לחלאן, רצו לדירה, דפקו ובעתו בדלת כדי לפרק אותה, אך הדבר לא עלה בידיהם והם שבו לרחוב ונעמדו מתחת לדירה.

בשלב מסוים הצליפה המנוחה לחלאן את הקרש מידיו של הנאשם והשליכה אותו מהחלון. הנאשם שהיה נחוש בדעתו להbia למותה, ניגש למטבח והוציא מהארון פטיש עם ראש ברזל וידית עשויה מעץ (להלן: "הפטיש"). לאחר מכן, חזר אל המנוחה שהייתה שרועה על הספה בחוסר אונים וחבט בעוצמה רבה בחלקן האחורי של ראשה באמצעות הפטיש, פעם אחר פעם, בכוונה לגרום למותה, כל זאת כשהמנוחה ממשיכת לזעוק מכאב ולעזרה. עובי אורח והשכנים שעמדו חסרי אונים מול המראה הנורא שנגלה לעיניהם, צעקו לעבר הנאשם לחדר מע羞ו, אך הוא לא שעה לקרואותיהם והמשיך להלום במנוחה בפטיש כשל אותה עת דם רב ניתן מראשה לכל עבר.

מעצמת החבותות נפללה המנוחה ונותרה שרועה כשלג גופה העליון על הספה, אך הנאשם המשיך לחבוט בעוצמה רבה בראשה, בכוונה לגרום למותה, ולא חדל גם כשהפטישה לצרוכו ואיבדה את ההכרה. דמה של המנוחה נזל על ידיו של הנאשם ורקמות ממוחה ניתזו לכל עבר.

בשלב זה, משה מטירני (להלן: "משה"), אבי לוי (להלן: "אבי"), דוד וקובי, רצו לדירה, דפקו ובעתו בדלת בעוצמה במטריה לפרק אותה. משלא הצליחו לפרק את הדלת, צעק משה מבעד לדלת **"לפתח משטרה, לפתח משטרה"**. הפעם, חדל הנאשם מלחבות במנוחה בפטיש, ואמר: **"אני לא יכול, אני לא מצליח לפתח"**, אלא שבפועל הוא לא פתח את דלת הדירה. משה צעק לנאים **"תפתח או שאני יורה"** ואבי המשיך לבועט בדלת בעוצמה בניסיון נואש לפרק אותה. בשלב זה, כיסה הנאשם את ראשה של המנוחה בכנית ופתח את דלת הדירה, ורק אז הצליחו משה וכוחות המשטרה שהגיעו למקום להשתלט עליו.

כוחות מד"א שהזעיקו לדירה מצאו את המנוחה מחוסרת הכרה, במצב אנוש עם פגיעות ראש ומוח קשות. הם עשו ניסיונות להנשימה, אך בעקבות פגיעת הראש הקשה, שניי מבנה הצורה באחור הפנים ודימום רב בחלל הפה, לא ניתן היה להנשים אותה. המנוחה פונתה לבית החולים ולפנסון, שם בוצעה בה הח'יאה ומאותר יותר הועברה לבית החוליםaicilov כשהיא מודחת ומונשמת. למחwart נקבע על ידי ועדת רפואיות מות מוחי והמנוחה נותקה ממכתיר הנשמה.

ביום 3.2.16 נdam ליבת של המנוחה.

מוותה של המנוחה נגרם כתוצאה מהמחלומות הרבות שהנחיתו הנאשם על ראש באמצעות הקרש ולאחר מכן באמצעות הפטיש. בעיטה של התקיפה הברוטלית והאכזרית נגרמו למנוחה חבלות קטלניות ובהן: דימומים בתוך רקמת המוח ובאזור המוח, לפחות 11 מוקדים של שבירים בחיפת הגולגולת ופציע קרע בעור הקרקפת ובקסדה הגירית, קורי שבר בחיפת הגולגולת ובתקرتת ארכובת העין השמאלית עם שפכי דם בארכובת העין השמאלית, שפכי דם בעפעריים שמאל, דימום תחת הקרום הקשה משמאלי ודימום נרחב תחת הקרום העכבי שי, קרישי דם בתת העור בין פצעי הקרע ושפכי דם תת עוריים הראש, פצעי שפחו ושפכי דם תת עוריים בראש ובפנים.

אליבא דכתב האישום, הנאשם ביצע את המעשים המתוארים לעיל בכוונת תחיליה, לאחר שהחליט להמית את המנוחה

והמיתה בדם קר בלי שקדמה התגרות בתכוּף למעשה, בנסיבות שבהן יכול היה לחשב ולהבין את תוכאות מעשיו ולאחר שהכין עצמו להמית אותה, או שהcin מכך שבוי המית איתה.

על יסוד כל אלה, יוכssa לנאים עבירה של רצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין תש"ז - 1977 (להלן: "החוק").

קו ההגנה וסלע המחלוקת

הנאשם אינו כופר בכך שגרם למוותה של המנוחה אלא שלטענותו, כפי שזו עלתה בעדותו, הוא אינו זוכר דבר מהairoע עצמו וככל שביצע את המעשה הקטני כפי תיארו בכתב האישום, עשה זאת לאחר שהמנוחה תקפה אותו באמצעות קרש ופטיש וקנטרה אותו בכך שבעטה באשכיו פעמים. לדבריו, הביטה באזרע האשים הסבה לו כאב עז, ולמעשה, הוצאה אותו מכליו וגרמה לו לעלפון ולאובדן הכרה שלאחריהם הוא אינו זוכר דבר.

יאמר כבר עתה, שגרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסאותיו הקודמות של הנאשם במשטרה, אך לצורך גזירת גדר המחלוקת, ההתייחסות היא לגרסה שמסר בעדותו לפניו. לביסוס הגנה, שזר הנאשם בעדותו בלילה של תירוצים וצדוקים שכמו נלקחו מן הגורן ומן היקב וכל תכליתם להפחית מעצמת המעשים ואכזריותם הבלתי נתפסת ולמצמצם את אחוריותו הפלילית ביחס לתקיפה ולמוצאתה הקטנית.

הטיון המשפטי העומד בסיס הגנת הנאשם מתחזקה, אפוא, בכך, שהנאשם פעל בהיעדר שליטה ומתחן קנטור וכן לא התקיים בו היסוד הנפשי של כוונה תחילה, המ"יחד את עבירות הרצח. בהתאם לכך הגנה זה, טען הסניגור, שלא ניתן להרשייע את הנאשם בעבירות הרצח ויש להרשייע בעבירה של הריגה.

היות והנאשם מסר גרסה משלו לאירועים ולא הודה בהתרחשותם כפי הנטען בכתב האישום, נדרשה התביעה להוכחת את האופן שבו אירע הרצח.

התשתית הראיתית

חלק ניכר מהעובדות המרכיבות את התשתית הראיתית שהניחה התביעה הן עובדות מוסכמות ומשמעותן, אין כל צורך להכריע ביחס אליהן. יחד עם זאת, חלק מהעובדות הוצגו ע"י הנאשם באור שונה וחלק קטן מהן אף הוכחש על ידו. لكن לשם שלמות הירעה העובדתית אביא להלן את הראיות המרכזיות, שקריאתן יחד יוצרת את הפיסיפס הראיתי שלם הדורש להוכחת האשמה. ואולם, ככל שישנה הסכמה עובדתית בין הצדדים, הרי שהראיות ביחס למוסכם יוצגו בקצרה וניתוח איכוּן או משקלן יעשה רק במידה הנדרשת לבירור המחלוקת העובדתית.

נפתח בבחינת הראיות וקביעת העובדות ביחס למעשה התקיפה הקטני.

במרכז ראיות התביעה ניצבים שלושה עדוי ראייה - עדות התביעה חן ודניאל דהן (ע"ת 1 ו-2 בהתאם להלן: "חן" ו"דניאל"), ועד התביעה יעקב פאר (ע"ת 3 בהתאם: "יעקב"). שלושת העדים נחשפו לאירוע הרצח באקראי וכל אחד מהם קלט אותו בעיניו מזוויות קצרות אחרית, בהתאם למקום הימצאו בשעת האירוע - חן ודניאל ישבו במרפסת דירתו המשקיפה אל דירת הנאשם והמנוחה ואילו יעקב עמד על המדריכה מתחת לדירה וראה את האירוע כשהוא נשא את עינו מעלה אל הדירה. הפרטים הרבים והמדויקים שמסרו שלושת העדים באשר לאופן שבו התרחש אירוע הרצח, כמו גם תיאורם את השתלשלות העניינים, השתלבו זה בזה באופן שכל עדות מחזקת את רעوتה. אקדמי ואומר, שכל אחד

معدן הראייה זכה למלא אמוני, ומעבר לכך, לכל אחת מהudenיות נמצא חיזוק משמעותית בדמות שיחות טלפון למועד המשטרתי שתיעודה את דיווח העדים בזמןamt. רזча לומר, על רקע ההסתכנות העובדיות, הראיות האובייקטיביות והמצאים הפטולוגיים, הריredi היה בכל אחת מדענות הראייה לצורך קביעת העובדות. קל וחומר, בעניינו, כאשר בפנינו מספר עדויות שמשקלן הראייתי גבוה והן מתישבות זו עם זו ומשלימות האחת את השניה. וביתר פירוט.

עדת התביעה הראשונה, **דניאל דהן**, היא סטודנטית לחינוך והוראה ומתגוררת בדירה רחוב צנלסון 10 בבית ים, בבניין שמסמוך מול הבניין בו נמצאת דירת הנאש והמנוחה, ככל מה שפיריד בין שני הבניינים הוא שביל צדי צר. במצב דברים זה, הדירה של דניאל נמצאת מול דירת הנאש והמנוחה באופן המאפשר להשקיף ממנה בקלות ולראות את המתרחש בזירת הרצח. במאמר מסווג אצין, כי לוח הצילומים (**ת/10א**) מאפשר להתרשם בבירור מזווית הראייה שמננה ראו דניאל וחן את הרצח ומהאפשרות לראות את ההתרחשויות בדירה כאשר החלון פתוח, כפי שהיא פתחה בעת הרלוונטיות.

בעודותה סיפרה דניאל, שביום האירוע ישבה עם אחותה, חן (ע"ת 2), במרפסת ביתן ולמדה עמה לבחן. לפתע, הסבבה חן את תשומת לבה ל"יללות" וצעקות שנשמעו בחזקה מכיוון הרחוב. היא חיפשה אחר מקורן ומיקדה מבטה במדרכה משום שסבירה שמדובר בחיה פצעה, אך בחילופי מספר גיגים קלטה במבטיה את המנוחה כשהיא שוכבת על ספה בצדם של החלון ומנסה לפתח את החלון בעזרת רגלה. באותו העת ראתה לפתע גם את הנאש כשהוא אוחז בקרש חיתוך מעץ בשתי ידייו וחובט בראשה של המתלוננת. דניאל המשיכה ותיארה את מהלך אירוע הרצח באופן אותנטי ומציאותי, תוך שהיא מקפידה לדijk ולהציג לפרטים שנחרטו בזיכרון. וכך נשמעו הדברים מפייה:

"ת. ... כשאני הסתכלתי על החלון עד שהצלחתי להתפרק ולהבין מה היא מדברת איתי, הסתכלתי על החלון וראיתי רגל, רגלי שמנסה לפתח את החלון. הדלת נפתחה ממש לאט לאט לאט והיא הייתה בינותיים כזה שכובה כזה על ספה שהיתה מאוד צמודה לחלון.

ש. מי זה היה?

ת. המנוחה. בזמן שהיא פתחה את החלון אני רأיתי אותו עם קרש חיתוך אוחז בשתי ידיים ודפק בה בראש. אז מהcab היה הייתה אני לא זוכרת. אני זוכרת שרائيית את הראש שלו ושהוא חובט בה עם הקרש חיתוך. באיזשהו שלב מרוב ההיסטוריה שלי רأיתי את הקרש חיתוך נופל על אדן החלון, הוא היה ממש כזה בקצתה. בזמן זהה אני ואחותי התקשרנו למשטרת והזעקנו אותן. אחותי התחללה את השיחה והתחללה לדבר איתם.... בינותיים כשאני הסתכלתי לעלייה ראייתי אותה מנסה להעיף את הקרש חיתוך.

ש. מי מנסה?

ת. המנוחה.

ש. מהican היה מנסה להעיף?

ת. הקרש חיתוך נפל על אדן החלון והוא ניסתה להעיף אותו מחוץ לחלון שהוא ייפול. היא ניסתה כמה פעמים עם היד להעיף אותו עד שהוא נפל. בזמן שהוא נפל אני התחלתי לצעקוק לשכנים. באותה סיטואציה היה המון ענקות וניסינו להסביר לשכנים שהוא מרבייך לה ואף

אחד לא בדיק הצליח להבין אותנו כי צעקו המון. מתי שנפל הקרש חיתוך אמרנו לשכנים, נפל הקרש חיתוך, תיקחו אותו. באותו רגע היינו גם עם המשטרה בטלפון ופתחותם נעלם, נעלם לנו מהעינים.

ש. מי זה הוא?
ת. הנאשם. הוא פתאום נעלם לנו מהעינים וshowums את זה גם בשיחת טלפון שפתחותם יש כזה
כמה רגעים של שקט כזה. ופתחותם הוא הופיע מולנו עם פטיש.

ת. .... הוא הלך לפנים הבית אז חזר. כשהוא חזר הוא חזר עם פטיש. כשהיה לו את הפטיש ביד אנחנו התחלנו, הגוּף שלו ממש השתקה. היינו, ממש עמדנו על החלון והגוף שלו ממש השתקה ופתחותם התחלנו לצעקן.פה כבר אף אחד מהשכנים לא הבין מה אנחנו רוצחים. אחרי שניסינו והסבירנו להם והכל אז חלקם הבינו שיש משה בקומה שנייה. ניסינו להסביר להם על איזה קומה מדובר ועל מי מדובר והתחלנו לצעקן. ופתחותם ראיינו אותו לוחץ את הפטיש לכיוון הראש שלה ולא אחד, לא שניים, לא שלישי,

ש. מה הוא עשה עם הפטיש?
ת. הוא פשוט חבט לה אותו בראש, לכיוון הראש. אני לא יודעת אם זה היה בפנים או מאחורה אבל זה היה לכיוון הראש שלה. בפעם הראשונה היה ממש טיפה של דם ופתחותם בפעם השנייה הכל היה דם.

העדה נשאלת אודות המרחק שבין ביתה לבין דירת הנאשם והבירה, חזר והבהרה, שברগעים הרלבנטיים שדה הראייה שלה הייתה פתוח והיא ראה בבירור את כל ההתרחשויות עליו העידה. בנוסף ובמונח לשאלות הסגנון, שלאה העודה לחולוטן את האפשרות שהמנוחה קמה ממוקם מושבה והביאה עצמה את הפטיש לזרחה, כפי טענת הנאשם.

דניאל הותירה רושם טוב ומהימן. היא מסרה גרסה סדרה, הגיונית ושלמה שמתיחסת היטב עם ראיות אובייקטיביות דוגמת הממצאים הפטולוגיים מגופתה של המנוחה (**ת/28ב'**) וכל הרצח, שאין חולק, כי נעשה בהם שימוש. בעת שמסרה את עדותה ניכרו לדניאל הצעוז וההלים מכך שנחשפה באופן ספונטני ובעל כורחה לאירוע כה מחריד ומעורר פלאות. יחד עם זאת, תשוביותיה לאורך העדות היו ענייניות ורציניות וככל שנדרצה להבהיר או להוסיף פרטים, עשתה זאת בפשטות תוך שהיא מקפידה לבדוק ולהציג לעובדות, כפי שאלה נזכרנו בזיכרונה.

זאת ועוד. כמוポート בעדות, במהלך הרצח, התקשרה חן למוקד המשטרתי. זו הייתה השיחה השנייה למוקד, לאחר שאחותה התקשרה למשטרת קודם לכך והשיחה נזנחה מתוך הבלבול וסערת הרוח שאחזה בשתי האחיות כאשר הבחינו שהנאשם נכנס לחלק הפנימי של הדירה וחזר למנוחה מציד בפטיש. השיחות למוקד הוקלטו ותומלו.

בבקשר זה ובמאמר מוסגר, יש לציין, שב███ הכל הוקלטו 10 פניות שונות למוקד [**ת/15ב'** הקלטה ו**ת/15א'** תמלול], (להלן: "השיחות למוקד"), שתים מהן של דניאל וחן. השיחות האחריות התקבלו במשטרת במקביל לשכנים וועברי אורח שנקלעו לסייע אציהם וחלקם ראו גם הם את המתרחש. ברין, כי בנסיבות אלה, בהן השיחות הוקלטו בזמן אמת ואין

שום סיבה לחשוד באוטנטיות ובמהימנות המידע שהועבר בהן, ינתן להן מלא המשקל הראיתי, וביתר שאת, בשים לבן שחשיחות השונות מחזקות ומשלימות זו את זו.

ובחרה לשיחה של דניאל עם המוקדנית:

- אני הזמנתי לפה משטרת הוא פיצץ אותה עם פטיש כל הבית דם בואו תבאוו כבר
- איפה את? שנייה
- מול צנלסון 10 ... הוא פיצץ אותה עם פטיש. הכל דם תבאוו כבר
- (קולות רקע - זהה היא מתה)
- אתם הוציאתם נידת?
- כן הוציאו נידת אני אבקש רק שייזרו לשם, בסדר?
- אז תבאוו גם אמבולנס. צרייך פה אמבולנס
- ....
- אני חושבת שכצנלסון 10... ... תענה מהר בבקשתה היא לא זהה, היא לא זהה. אני רואה פה מהחלון ממש. היא לא זהה.
- אוקי הבנתי
- יאו יאו עם פטיש בבקשתה תבאוו מהר היא יכולה דם
- שנייה.. תישארו על הקו שנייה
- אני יכול רועדת. מהרנו הוא ממשין להרבייך לה (קולות רקע - הוא מפוץץ לה את הראש עם פטיש) תבאוו מהר בבקשתה איפה אתם... הוא ממשין להרבייך לה אתה יכול להביא...
- נידת בדרכך כבר, נידות בדרכך לשם
- אמבולנס בדרכך. אני חושבת שהיא מתה
- ....
- אני רואה את זה מהחלון ממש אני לא יכולה לראות את זה, אני רועדת אני רוצה שתבאוו כבר כל הידים שלו דם הוא מרבייך לה, למה הוא עשה את זה... הנה אמבולנס...בי"

דומה, שאנו צריך להזכיר מיללים על שיחת זו שמנציחה באופן כל כך אוטנטית כיצד תיארה דניאל, בזמן אמת, את האפיוזדה האחרונה והקטנית של אירוע הרצתה. כמו כן, מהازנה לשיחה ואף מקרית התמליל ניתן להתרשם בבירור מהאווירה הסוערת סיבת זירת הרצת, ומהמצוקה בה היי נתונות בעת האירוע דניאל ואחותה - חן.

ע"ת 2, חן, הייתה למשזה הראשמה לשמעו קולות מצוקה, "צעקות כאלה" או "יללות", בלשונה, שמשכו את תשומת ליבה וגרמו לה לחදל ממעישה ולחשוף את מקור ההתרחשות. מרופסת ביתה הבחינה במנוחה שישבה על ספה ונינה צמודים לזוגית החלון וכעbor רגעים ספורים ראתה "דמות גברית" רוכנת מעלה וחובבת בראשה ובפניה

באמצעות קרש. חן תיארה כיצד אחז הנאשם בקרש בשתי ידייו והדגימה אחיזה בשתי קצוות הקרש ותנועות של חבטה. היא הינה לזווק לעזרת שכנים ועובדיו אורח ובמקביל התקשרה למשתריה. לפתע, הבדיקה בכרכן שה הנאשם יצא מושהה הרואה שלא נכנס לחלק הפנימי של הבית בזמן שהמנוחה ניסתה להרחיב את פתח החולון עם רגלה. בתוך כרך, הקרש נפל מהדירה לרוחב. לדבריה, בעודה מדברת עם המוקד המשטרתי, ראתה בבירור שה הנאשם חזר עם פטיש בידו והחל להלום באמצעות בראשה של המנוחה.

אצין, כי גם מרחק של זמן ניכר היה שהעדיה מתנסה לחזור אל אותם רגעים נוראים ומחרידים ולתאר את הזוועה שהתרחשה נגד עיניה. למרות הקושי, סיפרה, שהנאשם הינה את ראה של המנוחה בפטיש, שוב ושוב, "בלי סוף", ולא חדל גם כshedma ניתן עליו והכתים אותו. בשלב זה כבר הייתה משוכנעת שהמנוחה מתה והרגישה שגופה מתאבן מהלם, ועודין לא נתקה את השיחה עם המוקד אך כבר הרגישה שכוחותיה לא עומדים לה עוד והעבירה את הטלפון לאחותה.

בחקירותה הנגידית נשאלת, האם יתכן שבמהלך האירוע המנוחה קמה ממוקמה והביאה עמה את הפטיש, כפי שטען הנאשם. חן שלהי מכל וכל את האפשרות ועמדה בתווך על כך שראתה בוודאות שהמנוחה ישבה על הספה ולא התרחקה ממנה לרגע.

גם שיחתה של חן למוקד הוקלטה ותומלה והאמור בה תומך במידות שמסורה.

יעקב פאר

ע"ת 3, יעקב פאר, היה גם הוא עד ראייה לרצח אלא שהוא ראה את המתරחש בדירה אחרת, כשהוא עומד ברחוב ומשקיף אל הדירה מלמטה.

בעודתו סיפר, שביום האירוע, שעה שביקר בחנות המכולת השכונית, שמע לפטע צעקות אך עוד לפני הספיק להתחקות אחר מקורן הן נחלשו וסחכו. דקויות ספורות לאחר מכן, שוב נשמעו צעקות וצרחות, הפעם בעוצמה מוגברת. יעקב יצא מהמכולת ונעמד במקום בו יכול היה לראות בבירור את ההתרחשויות בדירה. לדבריו, ראה את הנאשם מחזיק קרש מעץ בשתי ידייו ומכה בכוח בראשה של המנוחה. הוא תיאר אותו כאחוז עמוק וסיפר שכנים ועובדיו אורח צעקו לעברו בקול קולות שיחד, אך הנאשם המשיך להכות את המנוחה מכות רצח והתנהג כאילו אינו שומע דבר. בדומה לעדויות הקודמות, מסר גם יעקב, שבשלב מסוים הנאשם נכנס לחלק הפנימי של הדירה וחזר עם פטיש בידו. באמצעות הפטיש המשיך להלום בראשה של המנוחה ולא חדל גם כאשר היא שטחהدم והפסיקה להגיב.

מיד בתחילת האירוע, כשnochach שהנאשם הולם במנוחה בקרש, התקשר יעקב למוקד המשטרתי. הוא המשיך לשוחח עם המוקדנית לאורך כל האירוע כشاهן מתאר באוזניה, בזמן אמרת ומתרוך התרגשות וסערת רוח, בדיקות את מה שראוות עיניו. שיחה זו שנמשכה למשך מ-4 דקות, ממחישה באופן ריאלי ומצמרר את מעשה הרצח, כפי שראה אותו יעקב. בשל האונטיות הרבה של הטקסט ומשמעותו הריאיטי הגבוה, בחרתי להביא חלקים מהשיחה, כפי שטעudo בהקלטה:

משטרה שלום מדברת חן

- **שלום תשלחו בבקשת נידת דחווי לרוחב צנלסון 12 ... לפניו שהוא הורג את אשטו קומה שנייה**

- **צנלסון 12 באיזה עיר?**

בת ים. עכשוו זוא זוא זוא

- אני שלחת נידת מה קרה שם

ההוא שמה למעלה הוא חונק אותה הוא הכנס לא מכך יאו יאו בן אדם משוגע

- תישאר איתמי על הקו, תישאר איתמי על הקו

- הלו היי הוא לא נורמלי נשבע לך הוא לא נורמלי

- תמתין איתמי על הקו אל תנתק.... תמתין איתמי על הקו

- כן כן אני על הקו איתך הוא לא נורמלי הוא חונק אותה עכשוו

... מהמרפסת. הוא לicked איזה מקל מרובה כזה

- הוא מכח את האישה עם מקל?

- עם מקל מעבר לזה שהוא מנסה לחנוק אותה זה בן אדם מבוגר

... הוא מבוגר

- והיא?

- לפי מה שאני רואה יש לה שיער שחור אבל היא גם מבוגרת, הינה עוד פעם הוא הוא נותן לה

- עם שיער שחור?

... הינה היא כמה אלוהים ישמור

- מה האישה לבושת?

- הינה איי איי עם פטיש אלוהים עם פטיש!

... הוא הורג אותה היעי הינה הוא הורג אותה יאו יאו יואו היעי הוא גומר אותה כמה דם יש שם אלוהים היעי הינה הוא הורג אותה גמרנו היא גמורה היא גמורה

- יש דם שם

- דם דם דם מלא דם זורם לה הינה הוא לא נורמלי הוא הורג אותה זהה

... מה מד"א מה מד"א??

משטרה בדרכך תישאר איתני

- **הוא עם הפטיש שם עוד נוטן עם הפטיש הננה היא גמורה גמר אותה היא גמורה הוא גמר**
אותה.
- **היא לא מדברת?**
- **לא לא גמרנו היא שותקת הננה הוא עוד נוטן לה הוא מודא אלהים ישמור עם הפטיש זהו**
הוא גמר אותה הוא לא נורמלי .. חلس עם הפטיש גמר אותה... .
- **זהו הוא אומר שהוא זה.. זהו**
- **היא גמורה היא גמורה הננה הוא הפסיק ...**
- ...
- **הוא הרג אותה הוא הרג אותה זהו נגמר .. הננה הוא עוד ממשיך הוא עוד ממשיך כי .. יואו**
יואו יואו... "

דברים אלה "מדוברים בעד עצמם" ואין צורך להוסיף דבר אודiot משקלם הראייתי הגבוה, קל וחומר, כשהם נקרים על רקע מכלול הראיות והעדויות.

-domini, שכבר בשלב זה לא יכולה להיות מחלוקת באשר לחוסן ראיות התביעה.

עדיה הראייה מסרו תיאור מפורט של מעשה הרצח. הם שחזרו שלב אחרי שלב את שראו בעינייהם, תיארו את האווירה המבוקעתה בזירה ושיתפו, כל אחד בדרכו, בתחשות ההלם והזעוז שахזו בהם לمراقب ההתחוללת לנגד עיניהם. גרסאות העדים מתישבות זו עם זו ומשלימות האחת את רעوتה ויחד הן מצירות תמונה מצב ריאלי, שלמה ומלאה, הממחישה את השיטולות העוניים באופן חד, ברור ואוונטי.

כמפורט לעיל, לא מצאתי להטיל כל דופי באמונות העדים, שנחקרו באקראי ובועל כורחם למראות המחרידים ודיווחם עליהם בזמןאמת, והעדויות שמסרו היו אותנטיות, אמינות ומהימנות בעיני. ובכל אלה לא סגי. במסגרת הראיות הוצגו בפנינו גם הראיות הבאות: אסופה של תמונות מזירת האירוע (**ת/10א'**), ממנה ניתן להתרשם בבירור מזירת הרצח המוגאלת בדם, מהפטיש שננטפס בזירה ואף מהקשר שנזרק; אחד מלוחות התמונות גם ממחיש היטב באיזה מרחק מהדירה עמדו עדיה הראייה בעת האירוע, כך שלמעשה התמונות מאפשרות הבנה רחבה יותר, כמעט גרפית, של האירוע עצמוו והעטפת החיצונית שלו; חוות דעת של מומחה מטעם המרכז הלאומי לרפואה משפטית (**ת/28א'**), בה נקבע מפורשות שהמנוחה נפטרה כתוצאה מנזק חמור למוח וסיבוכו, בעקבות חבלות חמורות שנגרמו ע"י חוץ, כגון, ראש פטיש בעצמה גדולה; השיקות למועד המשטרתי (**ת/15א' וב'**), שהליך מהם הובאו לעיל, והודעות של עדים נוספים מהחקירה המשפטית. ראיות אלה עלות כולן בקנה אחד עם עדויות הראייה ואף מעניקות עומק ונוף לתמונה המצטיררת מהן.

בסיומו של פרק זה לא נותר אףוא לא קבוע, שהtabiusה הנicha תשתיית ראייתית איתנה להוכחת האשמה אותה ייחסה לנאים בכתב האישום.

אל מול חוסן ראיות התביעה ניצבת גרסת הנאשם הנלמדת מהודעותיו במשטרה וمعدותו בבית המשפט. הנאשם העיד בפניו משך שתי ישיבות בהן יכולנו להתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי. עדותו הותירה רושם קשה של אדם מניפולטיבי ולא מאמין והגرسה שמסר הייתה נטולת היגון ורצופה בפרקיות וסתירות. התחשזה הכללית הייתה שהוא מנסה להציג את עורו בכל דרך ולהציג את רחמי בית המשפט תחילת באמצעות הצגתו כקרובן ולאחר מכן בדרך של בכיניו נטול דמעות, שניכר בו שהוא מעשה (והדבר אף נרשם בפירוט בפרוטוקול, ראה למשל: ע' 60 ש' 26, ע' 64 ש' 15, ע' 64 ש' 21, ע' 65 ש' 32, ע' 68 ש' 17).

לאורך העדות בלטה נטייתו של הנאשם לשים עצמו במרכז ונראה היה כי אין בו שום אמפתיה לקורבן. הוא ניסה לגגל את האחריות למה שאירע אל המנוחה ולהציגה כמו שהביאה את האסון על עצמה. אך, בין היתר טען שהוא "חולה", שנדרצה לחתת תרופות פסיכיאטריות ושהפסיכיקה לקחת את התרופות שלא בגין המלצה אחיה הרופא. יתר על כן, חרף ההבנה שבמעשיו גרם למותה, לא הסכים בשום אופן לחתת עליהם אחריות. דוגמא לניסיונו הנואל של הנאשם להתחמק מההתמודדות עם האשמה, גם במחיר של מסירת גרסה חסרת כל היגון ופsher, בא ידי ביטוי בפיוטי תשובותיו לשאלות בית המשפט, כללהן:

"ש. מי אתה חושב שאתה אשפט?"

- ת. אני חולה והוא חולה, אנחנו עברנו כל כך הרבה.
- ש. היא מתה מעצמה? מהמחלה?
- ת. גם זה הפְּרִיעָע, היא לκחה תרופות. אתם יודעים. גם היא הייתה אישת חולה.
- ש. מי אתה חושב אתה אשפט במוות אשפטן?
- ת. גם אני וגם היא.
- ש. מי נתן לך את המכה?
- ת. היא התחליה את כל זה.
- ש. אתה לא עשית כלום? אתה חושב שאתה אשפט במוות? אתה לא זכר מה עשית?
- ת. לפני המכחות האלה אני זכר.
- ש. אתה חושב שאתה אשפט במוות?
- ת. ברור שאני אשפט. רבנים אמרו לי, לו לא הייתה המכה חז והייתי הולך ליום ההולדת חז בשבט יכול להיות שכל זה לא היה קורה.

(ע' 56 ש' 29-16 לפרוטוקול)

מאפיין נוסף שחרר כחוט השני לאור העדות הוא ניסיונו של הנאשם להתחמק בכל דרך ממתן מענה ענייני לשאלות שהתשובה עליהם לא נועה לו. בתשובותיו הלך שחור שחור, השיב בשעוורון כشنשא בחייבן (עד כי נאלצנו לברר האם הוא שמע את השאלות), ולא החמיץ הזדמנות להטיל רеш במנוחה ולהסיט את הדיון למצבה הרפואית-נפשית ופעולותיה עבור לרצת. המכחשה לאמור ניתן למצוא, למשל, בקטע הבא שלקוח מחקירותו הנגדית של הנאשם:

"**ש. אתה טוען שהמנוחה הביאה את הפטיש, נכון?**

ת. אחרי שחשבתי שהכל כבר נגמר זכרו את זה, לא יודע, הקרש, אני כבר הרגעתה אותה, חשבתי שהרגעתה אותה, אתם יודעים כמה פעמים הבנים אמרו לה להתגרש? אבל לא רציתי.

לבית המשפט:

ש. למה אמרו לכם להתגרש אם הכל היה בסדר?

ת. כי הם ריחמו עלי,

...

ש. אז למה להיפרד?

ת. אני אמרתי - זה בשביבכם. אני אהבתיכי גם אותם וגם אותה. הרופא שלה, אח שלה [בעברית], גם אח שלה רופא. זיכרונה לברכה [בעברית], ואחרי שנפטר-----

ש. היא נרגעה אחרי שהקרש נפל?

ת. אני חשבתי ככה.

ש. ומה קרה?

ת. אני המשכתי לראות תלוייזה.

ש. אבל העדים אומרים שאתה הלכת וחזרת עם פטיש אחר כר.

ת. לא.

המשר חקירה נגדית - ב"כ המאשימה:

ש. מאייפה המנוחה הביאה לטענתך את הפטיש?

ת. תמיד היה לנו חדר קטן, נראה שהיא הכינה משהו, גם רצתה לפצח אגוזים, עוד משהו. כשהם חזרו, האח שלה גם רופא, היא לא לקחה תרופות. הרופא, האח, אמר - אם את לא תיקח את התרופות האלה אתה הולכת פסיכיאטרי אברבנאל [בעברית].

לבית המשפט:

ש. האם אנחנו צריכים להבין מדבריך שהוא סבלה מבעיה פסיכיאטרית?

ת. כן, כן, כן.

המשך חקירה נגדית - ב"כ המאשימה:

ש. אתה סיפרת בחקירה השנייה שלך שהפטיש הוא בתוך ארון ליד מכונת הכביסה, נכון?

ת. נראה, כן, כן. לא ידעת, אני לא ידעת, תמיד היא פיצחה את האגוזים. אגוזים מפצחים עם הקלייפות. אני לא רכשתי, לא אהבתי לרכוש את האגוזים ללא קליפות כי כולם נוגעים שם בידיהם ובבבית פיצחנו.

לבית המשפט:

ש. אתה שומע אותנו טוב?

ת. כן.

ש. אין בעיות שמיעה?

ת. אין לי. (ע' 66-67 לפרט)

ואידך ציל גמור.

ולא זו אף זו, גם כאשר מנסים לבדוק את הגרסה שמסר הנאשם ולבוחן אותה לגופה, אין בכך כדי להועיל לו. הגרסה שמסר בעדותו הייתה לא ברורה, לא סדרה ולא עקבית והוא גם אינה מתישבת עם העולה בבירור מעדויות הראייה ועם ממצאי הזירה וראיות מוסכמתות נוספות.

נפנה אם כן לבחינת עיקרי הגרסה.

ראשית יזכיר, כי גרסת הנאשם התמקדה בפרק הזמן שקדם למעשה הרצח ולא במעשה עצמו. ההתייחסות לניטבות הרקע נעשתה באופן מפורט, תוך שהנאשם מעבה את הספרדים, מוסיף עליהם תיאורים שתכליתם להסייע עדות למחוזות אחרים, ובתוך כך גם לא מחמץ שום הזדמנויות להציג עצמו כקורבן. ואולם, מרגע שנדרש לעובדות הקשורות למעשה עצמו, השים עצמו כמו שאינו זוכר דבר, או שפשות התעלם מהשאלות שהופנו כלפי זויכה אותן בתשובות לא ענייניות ולא רלוונטיות, והכל, כאמור, כדי להתחמק מההשיב לגופו של עניין ולהתמודד עם העובדות הקשות שהוטחו בו.

במרכז גרסתו של הנאשם ניצבת הטענה, ולפיה, המנוח היא זו שתקפה אותו, תחילת באמצעות קרש החיתוך ולאחר מכן באמצעות פטיש שהביאה במיזח לצורך זה. לדבריו, נסף על תקיפות אלה, המנוחה בעיטה בחזקה באשכו, בשתי הזדמנויות: הראשונה, כאשר הקרש שבאמצעותו הכתה אותו נפל והוא התכווף להרימנו, והשנייה, כאשר התכווף

להרים אך הפטיש שהמנוחה זרקה לרצפה (גם הפעם אחריו שהכתה בו באמצעותו).

לגרסת הנאשם, המכחה השנייה באשכים היא המפתח להבנת הגרסה ובה טמון ההסביר לאירוע כולם. ראשית, מהטעם שהוא מבקש לראות בעיטה משומם מעשה מקנטר - התగורות שהוציא אותה מכלו וגרמה לו לאבד שליטה, ושנית, משומם שטען שהבעיטה גרמה לו לכאב כה עד שלאחריה התעלף ואיבד את ההכרה. לטענותו, לאחר שאיבד את ההכרה הוא אינו זוכר דבר ולכן הוא גם לא יכול לאשר או להכחיש את העדויות הבאות למכות הרצח שהכתה במנוחה.

גרסתו של הנאשם ביחס לכך שהותקף ע"י המנוחה ובאשר לאובדן הכרתו לא הייתה עקבית והוא לא עולה בקנה אחד עם אמרתו במשפטה (**מת/41 עד ת/44**) ועם הדברים שאמר כאשר הוביל לתחנת המשפטה (שם למשל, אמר שהכתה את המנוחה והוא אינו מבין למה עשה כן - ראה **ת/14**). זאת ועוד, הגרסה עומדת בסתרה גמורה לעדויות עדי הראיה, שהיטיבו לראות כיצד היכה את המנוחה למוות, אך לא ראו בשום שלב שהנאשם הותקף ע"י המנוחה או התעלף, ומעבר לכך, אף שלא במפושט את האפשרות שהמנוחה קמה ממקומה במהלך האירוע והביאה את הפטיש. ואם לא די בכל אלה, הרי שלטעמי, הכשל המרכזי בגרסה הוא דווקא כשל פנימי, שכן, הגרסה עצמה נעדרת כל היגיון והוא אינה מתישבת עם מבחנים פשוטים של שכלי ישר וניסיון חיים. רוצה לומר, לו היה הנאשם מאבד את ההכרה וمتעלף, הרי שלא יוכל היה להוכיח את המתלוננות בקשר ובפטיש כפי שאכן עשה, ועוד בעוצמה רבה ומשך דקות ארוכות.

כשנדרש הנאשם ליישב את התמייה ולהסביר כיצד יכולה טענתו לדור בנסיבות אחת עם העובדות, הוא התחמק ממענה ענייני והשיב תשובה חסרת קשר ונטולות פשר. וכך באו הדברים לידי ביטוי בפרוטוקול:

"**ש. כמה מכות נתת לה עם הפטיש?**

ת. לא זוכר, לא זוכר [בעברית, בקול מתבכין]. אחרי המכחה השנייה שהיא נתנה לי אני איבדתי את ההכרה.

לבית המשפט:

ש. מה זאת אומרת? ואחרי זה לא פעלת ולא עשית כלום?

ת. איבדתי את ההכרה.

ש. מה זאת אומרת? ממה היא מתה?

ת. אני לא קחתתי את הפטיש וזה מה שחשבתי שהוא רצתה, אבל במצב שכזה אחרי המכחה השנייה אני לא זוכר דבר. היתי כמו מת.

ש. חוץ ממן ומה שטען לא היה אף אחד בבית, נכון?

ת. לא, לא. אני צרحتי לכיוון הרחוב "הצילו, הצילו".

ש. אמרת שאיבדתי את ההכרה אחרי המכחה השנייה באשכים.

ת. נכון.

ש. אתה יודע שהמנוחה מטה ממכות רבות שקיבלה בראש?

ת. לאחר מכן זה נודע לי. הימי כאילו----

ש. מי נתן לה את המכות בראש?

ת. כנראה אני, אני לא אומר אחרת. אני לא מכחיש.

ש. אז אתה אומר שתנתה لها ממכות כשהיית בלי הכרה?

ת. הימי במצב סיוטי. מה שעשית אני לא הרגשתי, הגנה זה היה.

לבית המשפט:

ש. מה זה הגנה? אחרי שהוא נתנה לך את המכה השנייה באשכים ממה היה לך להתגונן? הרי היא לא נתנה לך יותר, ואם רצית להתגונן?

ת. היה לי בראש דבר אחד - שהיא מרביתה. זהו [בעברית]. וזה הכל.

ש. עם מה היא נתנה לך את המכה השנייה באשכים?

ת. עם الرجل, בעיטה.

ש. אז בשביל מה נתת לה ממכות בראש? למה לא ברجل?

ת. כנראה שאחרי שקיבלתה את המכה ונתתי לה את המכה היא כנראה ניסתה להגן על עצמה כמו שאני ניסיתי להגן על עצמי.

ש. השאלה הייתה למה הcrit' אותה בראש? אם היא נתנה לך בעיטה עם الرجل למה לא דחפת אותה עם الرجل?

ת. כשהייתי מכופףפה היציאה כבר הייתה סגורה ואני עמדתי כך [מדגמים כפיפה] והיא התיעשה שם על הכוורתה. זה אני זוכר.

ש. אז למה נתת לה הרבה ממכות בראש?

ת. לא זוכר, אישה, אמא, סבתא, סבא, סבתא רבא. 51 שנה [העד נעמד ומדובר בעברית].

ש. לשם מה אתה אומר לנו את זה?

ת. ברור מalone. אחרי שחמשים שנה חיינו יחד, אנחנו גידלנו את הילדים.

ש. אז זו סיבה לתת לה מכה אחת ולא הרבה מכות, אם היא אמא וסבתא וכו', לא להפסיק להכות אותה בראש.

ת. מה שעשיתי לא זוכר [בעברית]. לא זוכר.

ש. יש עדי ראייה שראו אותו נכנס וمبיא את הפטיש. העדים ראו אותו בעיניים."

עינינו הרואות, הנאשם עושה כל שלאל ידו כדי להתחמק מתחשובות לשורש העניין. גם שנאלץ להודות שהוא זה שהכח את המנוחה למוות, הוא חוזר לטورو ונטלה שוב ושוב באמירות תמוהות ובתיירוצים חסרי שחר שלא היה להם דבר עם השאלה שנשאל. וכל זאת כשמייר בו שהוא מבין היטב את מהות השאלה אך מבקר לבסוף למוחוזות אחרים ורוחקים כדי להתחמק, בלית ברירה, ממענה ענייני.

סבירומו של פרק זה, בדוחית גרסתו של הנאשם ובקביעה כי אין בה כדי לערער, ولو במעט, את חוסן ראיות התביעה. כפי שביארתי והדגמתי לעיל, גרסת הנאשם היא גרסה סתורה, פתלטלה ומתחמקת, נטולת כל היגיון וחסרת פשר, שכן תכליתה לזרות חול ולערפל את העובדות. מה גם שהוא עומדת בסתרה גמורה לעדויות הראייה, למצאים הפטולוגיים ולראיות האובייקטיביות והמוסכמות שנלקחו מזירת הרצח, כך שבסופו של יום, לא נותר ממנו ולא גרגר של אמינות.

למעלה מהצורך. גם אם נלקח את הדרכו עם הנאשם ונתקבל את גרסתו ביחס לכך שהמנוחה תקפה אותו ובטענה באשכו, ככלום יעלה על הדעת, שביטה באשכים תעללה כדי קנטור כמשמעותו בחוק ובפסיקת? אכן, בעיטה כזו עלולה להכאיב, אך האמן כאב מסווג זה, חזק ככל שהוא, יכול לגרום לאדם לאבד כמעט כליל את עשתונותו, או לשבש לחלוין את יכולתו להבין את תוכאות מעשי? דומני, שהתשובה לשאלות אלה פשוטה וכבר על פני הדברים ניתן לומר שהטענה לא יכולה לעמוד במבחנים של סבירות ושכל יתר.

�הרבה מעבר לנדרש, נבחן את הטענה גם במשמעותו הנורומטי.

ההיבט הנורומטי בחלוקת האגוז

עבירות הרצח קבועה בסעיף 300(א)(2) לחוק, הקובע כי "**הגורם בכוונה תחילה למוות של אדם**" יאשם ברצח ודינה מאסר עולם.asis. היסוד העובדתי של העבירה הוא גרימה למוות של אדם, והיסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו הוא יסוד נפשי מיוחד של "**כוונה תחילה**".

בעניינו, הנאשם אינו כופר בהתקיימותו של היסוד העובדתי, קרי; בכך שהמיהת את המתлонנת. גם במשמעותו הנפשי המחלוקת מצומצמת ומתמקדת רק באחד משלושת רכיביו היסוד הנפשי - "היעדר קנטור".

היסוד הנפשי של כוונה תחילה הוגדר בסעיף 301 לחוק בזו הלשון:

**"לענין סעיף 300, יראו אדם כמו שמיית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו ומהיתו בدم
קר, בלי שקדמה התגרות בתכווף למעשה, בנסיבות שבahn יכול לחשב ולהבין את תוכאות
מעשייו ולאחר שהcin עצמו להמית אותו או שהcin מכשיר שבו המית אותו."**

לייסוד הנפשי, אפוא, שלושה רכיבים : החלטה להמית, אי התגרות בסמוך למעשה (להלן: "היעדר קנטור") והכנה עצמית, או הכנה מכשיר לצורך מעשה ההמתה. על שלושת הרכיבים להתקיים במצטבר.

במקרה שלפנינו, אין ולא יכולה להיות מחלוקת באשר להתקיימותם של ההחלטה להמית ושל יסוד הכנה. ההחלטה

להמית נלמדת מאליה מנסיבות מעשה הרצח האכזרי. ודוק: הנאשם רוצץ את גולגולתה של המנוחה בחבותות קרש רבות ובמהלומות פטיש, חזרות ונשנות. הוא הלם בה שוב ושוב ולא חדל גם כאשר דם ניתז מרأسה ואף לא כאשר קרסה ואיבדה את הכרתה. בנסיבות אלה של ריבוי פגעות קטלניות בראש המנוחה, תוך שימוש בקרש ובפטיש ובשים לב למשך המעשה ואכזריותו, ברி, כי איןנו נדרשים לדין בשאלת הכוונה להמית.

רכיב ההכנה מתמלא בעצם השימוש בכלי הרצח - הקרש והפטיש. קל וחומר, כאשר הנאשם ניגש במיוחד כדי להביא את הפטיש לזרת העירה.

אצין, כי בסיכון טען הסניגור שהנายน היה שרי בעת המעשה במצב של מעין "אמוק" שלא אפשר לו לגבע את הכוונה להמית. ואולם, טענה זו נתענה בשפה רפה והופיעה לראשונה בסיכונים, כאשר ברוי שלבוצר הוכחה נדרשת, למצער, חוות דעת מתאימה.

ונתיר אם כן לדון ברכיב של היעדר קנטור.

הטענה בדבר אי התקיימותו של רכיב "היעדר הקנטור" ניצבת למעשה במרכז טענות ההגנה. דא עקא, שטענה זו יונקת את חייתה מעדות הנאשם, וזה, כאמור, נדחתה על ידי מכל וכל כבלתי אמינה ובلتוי מתקבלת על הדעת. רוצה לומר, טענה זו שאין לה שום בסיס ותימוכין מחוץ לעדות הנאשם עצמו, נדחתת על פניה בהיותה חסרת כל בסיס, ובכך מתיאתר למעשה הצורך בדיון ענייני בטענה. למללה מהדרוש אצין, כי גם לו היו מעמידים את הטענה במחני הפסיקה לא היה בכך כדי להועיל לנายน. אבאר בקצרה.

בע"פ 1159/13 ויטלי מיכלוב נ' מדינת ישראל (6.1.2016), סיכם בית המשפט העליון את ההלכה ביחס לרכיב של "היעדר קנטור":

"כאמור לעיל, המערער מוסיף וטעון כי לא התקיים בעניינו רכיב השני של היסוד הנפשי הדרוש בעבירות הרצח והוא רכיב "היעדר הקנטור". גם את הטענה זו אין בידי לקבל. רכיב "היעדר הקנטור" דורש, כפי שקבע המחוקק, כי ההמתה תהיה "בדם קר" ללא שקדמה התגרות בתכוף למשה. נטל ההוכחה לכך הוא על כתפי התביעה. אמן החוק עצמו אינו קובל מבחנים לקיומה של התגרות זו, אולם הפסיקה פירשה רכיב זה כיכול שני מבחנים מצטברים: קנטור סובייקטיבי - הבוחן האם ההתנהגות המתוגרת השפיעה בפועל על המערער, עד כדי כך שגרמה לאבדן שליטתו העצמית, וכן שביצע את מעשה ההמתה בלי לחשב על תוצאות מעשיו; וקנטור אובייקטיבי - הבוחן האם אדם מן היישוב היה עלול, בהיותו נתון במצבו של המערער, לאבד את השליטה העצמית ולגדר שבה נהג.

רכיב זה מכיר בחולשת הטבע האנושי אשר לפיה במקרים מסוימים לאור סערת רגשות בעקבות התגרות הקורבן, מסוגל אדם לאבד את עשתונותיו ואת שליטתו העצמית ולגרום למותו של אותו מתגרה (וראו: ע"פ 759/97 אליאב נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 459, 467-468 (2001) (להלן: **ענין אליאב**); ע"פ 396/69 נעים אברהם בנו נ' מדינת ישראל, פ"ד כד(1) 561, 568, 570-570 (1970) (להלן: **ענין בנו**); ע"פ 46/54 היוזץ המשפטי נ' סgal, פ"ד ט(1) 393, 407 (1955)). מבחני הקנטור נועד לאזן בין חולשה זו של האדם ובין ערכי החברה התרבותית ובראשם קדושת החיים. המבחן הסובייקטיבי מודד כי אכן אותו נאשם מסוים קונטרא וAYER את עשתונותיו כتوزאה מההתגרות. בעוד שה מבחן האובייקטיבי מהווה בلم ערכי שתפקידו להבטיח את התקיימותן של נורמות חברתיות,

שבלעדיהן לא תacen חברה תרבותית (על מבחןם אלו עמדתי בהרחבת בע"פ ביטון, בפסקאות 14-16 לפסק דין; וראו את הדיון הנוסף בעניין זה: דנ"פ 1042/04 ביטון נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (להלן: דנ"פ ביטון); ראו גם: ע"פ 402/87 מדינת ישראל נ' גנדי, פ"ד מב(3) 383, 390-391 (להלן: עניין גנדי); ע"פ 80/686 סימן טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 253, 263 (להלן: עניין סימן טוב))."

הנה כי כן, כדי שמעשה ייחשב לקנטור כמשמעותו על פי דין עליו לעמוד בשני מבחנים מצטברים: המבחן האובייקטיבי והמבחן האובייקטיבי. במקורה שלפנינו גם לו היו מניחים שהמנוחה בעטה באשכו של הנאשם, כפי גרסתו, עדין קשה להעלות על הדעת שמעשה זה לבדו השפיע עליו עד כדי שגרם לו לאבד את שליטתו העצמית ולבצע את מעשה ההוראה מבלי לחשוב על תוצאותיו. סצנרו קיצוני שכזה אינו מתישב עם ניסיון החיים, ולמעלה מכך, גם מעדות הנאשם לא עולה אינדיקטיה ממשית לאובדן שליטה ועשותנות. למעשה, הנאשם העיד שאינו זוכר את ליבת האירוע אלא רק שמעצתמת הכאב איבד את ההכרה ולאחר מכן הפרטים נותרו מעורפלים בראשו.

마חר ועסקין בשני מבחנים מצטברים, הריredi בא התקיימו של אחד מהם כדי לקבוע שהמעשה הנבחן אינו עולה כדי קינטור, כמשמעותו עפ"י דין. בנסיבות אלה רק אצין בקהלת אגוז והרבה למעלה מהוצרך, שדין הטענה להיכשל גם בבדיקה האובייקטיבית, שכן יהא זה אף סביר להניח שככל שאדם מן היישוב היה נתון במצבו של הנאשם, דהינו, מותקף על ידי רعيיתו בבעיטה, עדין לא היה בכך כדי לגרום לו לאבד את השליטה העצמית ולגדרך שבנה נוגה הנאשם.

סוף דבר

על יסוד כל האמור והמפורט לעיל, לא נותר בלביו צל צלו של ספק ביחס לכך שאירוע הרצח עצמו התרחש כמתואר בכתב האישום וכפי שתיארו אותו שלושת עדי הראיה, והנני קובעת, כי אשםו הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אציע לחבריו להרשיע את הנאשם בעבירות של רצח לפי סעיף 300(א)(2), שיוחסה לו בכתב האישום.

**מרימ דיסקין,
שופטת**

השופט צ. קאפק:

עינתי בחווות דעת חברות, אב"ד כבוד השופט מ' דיסקין. אני מctrף לתוכאה וمبקש להוסיף, במלוא הענווה, הערות הבאות.

הרובד העובדתי:

1. עדת התביעה דניאל דהן, שללה מכל וכל את האפשרות כי המנוחה היא שהביאה את הפטיש. ראה לעניין זה סוף חקירתה הנגידית: "לא יכול להיות דבר זהה, כי אני ראייתי אותו חוזר מבפנים הבית עם הפטיש

ביד".

.2. העד יעקב פאר הוסיף כי לאחר שפלטת העז נפלה, חזר הגבר עם פטיש והיכה את האישה בראשה. **לאחר שהתיעיף מעט, הפך הגבר את הפטיש מהצד הרחוב לצד המחווד ("שפיז"), והמשיך להכותה.** העד סיפר כי הגבר הלם עם הפטיש "בקצב", כ-25 עד 40 פעם בראשה של המנוחה. הדברים הללו מתיישבים היטב עם חוות הדעת של המרכז הלאומי לרפואה משפטית (ת/28א'), כפי שיבוואר להלן. העד הדגיש כי שדה הרأיה שלו היה טוב עד כי יכול היה לבחין בין חלקו הרחוב של הפטיש, לחלק המחווד. האירוע נמשך כ-20-15 דקות אשר במהלכן לא שעה הנאשם, ولو פעם אחת, לצעקות השכנים. גם עד זה עמד על כך שהנאשם הוא אשר הביא את הפטיש.

.3. העד יעקב ד'ינוב הוסיף פרט רב חשיבות. אוטה שעיה השהה העד בחנות המכולת ובשלב מסיום שמע צرحות. הוא יצא מהמכולת, ובח친 בגבר המכלה אישת בראשה עם קרש חיטוך. העד עלה עם אחרים לדירה, והחברורה ניסתה לפזר את הדלת אך ללא הצלחה. העד שמע את הנאשם מגיע לכיוון הדלת, וסביר שהנאשם בא לפתח את הדלת, אך תחת זאת שמע "עוד כמה מנעולים נסגרים". **יודש כי בסוף קירתו הנגדית עמד העד על דבריו כי שמע את נעילת הדלת.** לאחר מכן ירד העד למיטה, ובח친 שקרש החיטוך נפל, התקוף נעלם לכמה שניות משדה הרأיה, וחזר עם פטיש באמצעות המשיך להכות את המנוחה ללא הפסקה. בהמשך חזרו חלק מעוברי האורח לדלת הדירה של הנאשם, כאשר הפעם נמצאה עמו העד יעקב מיטרני, אשר צעק "לפתח משטרת" ואימם על הנאשם כי יראה בו אם לא יפתח את הדלת. רק בשלב זה פתח הנאשם את הדלת והרים את ידיים.

.4. מדו"ח הפעולה של רס"ר דוד נעם (ת/8א') עולה כי גרסתו הראשונית של הנאשם הייתה כי המנוחה נגגה כלפי בעלמות והפרעה לו לראות משחק טניס. "היא התחליה, היא הביאה לי מכות בפטיש והפרעה לי לראות את המשחק". מנגד, עיון בת/39, בדיקת הנאשם על ידי ד"ר קוטייק, מעלה כי **לא נמצא ממצאים חבלתיים על גופו של הנאשם.** כך גם איש מאנשי המשטרה **לא הבחן בסימני אלימות על גופו.**

.5. תוצאות בדיקת גופת המנוחה (ת/28א') משלבות בתיאור האירוע כפי שנמסר מפי עדי הtribuna. מות המנוחה נגרם מנזק חמוץ למוח וסיבוכיו, וזאת בעקבות חבלות קלות ישירות (מקות) **מרובות**, על ידי חפץ מוגבל כגון ראש פטיש **ובעוצמה גדולה.** לא ניתן לשולב שימוש בקרש כחף מכיה, ולא ניתן לשולב שימוש בשתי **קצחות ראש פטיש, כמשטח המכלה.** נמצאו לפחות 11 מוקדי שבר דחוס בכיפת הגולגולת, המעידים כי המקות ניחתו בעוצמה רבה, ושני שברים חדרו אל חלל הגולגולת, למרות העובי המשמעותי של עצמות הגולגולת של המנוחה.

הנה כי כן, לא נמצא ממש בטענת הנאשם, ואף זאת בלשון המטה, כי המנוחה היא שתקפה אותו והוא שהביאה את הפטיש. משכך, נשמט הבסיס לטענת הקנטור.

עוד נמצא כי עוברי האורח נזעקו פעמיים לדירתו. בפעם הראשונה חרף הצעקות והבעיטות, הגיע הנאשם לכיוון הדלת אך נעל אותה והמשיך לחבוט בראש המנוחה. רק בפעם השנייה, ומשנשמעו איומים מצד העד מיטרני, פתח את הנאשם את הדלת, אך לרובה הצער היה זה מאוחר מדי עבור המנוחה.

הרובד המשפטי:

באשר לכונת הנאשם להביא למוות המנוחה, חלה בעניינו באופן מובהק "חזקת הכוונה", שהיא חזקה עובדתית-ראיתית, לפיה אדם מוחזק כדי שהתקoon לתוכאות הנbowות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשו. וכך נאמר בעניין זה בע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד"ו נז (5) 365:

"הסקת המסקנה בדבר קיומה של החלטה להמית, תוך שימוש בחזקת הכוונה, נלמדת מכלול הנסיבות האופפות את האירוע הקטלי (ראו למשל: ע"פ 290/87 סבאה נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(3) 358 וע"פ 229/89 מדינת ישראל נ' שניר [לא פורסם]...צורת הביצוע וטיב הפגיעה מעידים אף הם על התגבשותה של ההחלטה להמית, למשל פגיעה במקום רגיש בגוף הוכרה כאינדייקציה להוכחת ההחלטה להמית, אף אם הייתה רק פגעה אחת ייחידה אך במקום רגיש ומוסון (ראו: ע"פ 889/78 מוגרבי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(1) 576, ע"פ 4246/91 ג'באה נ' מדינת ישראל [לא פורסם])." (עמ' 376). (הדגשה שלי-צ.ק.).

דברים אלו יפים במיוחד לעניינו, שעה שהנאשם הכה את המנוחה **פעמים רבות בראשה בעוצמה רבה באמצעות פטיש, תוך שימוש בשני צדדיי**. כוונת הנאשם להביא למוות המנוחה בנסיבות אלה עולה בבירור ממעשו ומשקרים כמפורט לעיל, כאמור בחווות דעת חברתי.

לפיכך, אני מצטרף לדברי חברתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח, לפי ס' 300(א)(2) לחוק.

zion kapch, שופט

השופט ר. בן יוסף:

אצטרף לקביעות העובדה, ממצאי המהימנות ולתוכאה אליה הגיעו חברי בחווות דעתם, שהוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיחס לו.

reuben ben-yosef, שופט

לאור כל האמור לעיל ועל דעת כל חברי ההרכב, אנו מרשים את הנאשם בעבירה של רצח, לפי ס' 300(א)(2) לחוק.

ניתנה והודעה היום, כ"ז אלול תשע"ז, 18 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים והנאשם.

רענן בן-יוסף, שופט

zion kapch, שופט

**מרימם דיסקין, שופטת
אב"ד**

